

Hồi 25

Phác sát phó Thiên Đế

Vô Địch trầm lặng đi, một giọng nói từ ngoài truyền vào: “Thanh Tùng thế nào, cũng là chuyện của Vô Địch”.

Đối với Vô Địch mà nói thì giọng nói này chẳng gì xa lạ. Người trong Tiêu Diêu Cốc chấn động cả lên.

Yến Xung Thiên vừa nói vừa đi vào, ánh mắt sáng trong, giọng nói càng tỏ ra nội công tràn trề.

Thiên Đế chau mày, lùi vài bước, ánh mắt của Truyền Ngọc Thư tràn đầy nghi vấn.

Độc Cô Phụng theo sau Yến Xung Thiên. Vừa trông thấy Công Tôn Hoàng liền chạy qua hỏi: “Cha muội ở đâu?”.

Công Tôn Hoàng chờ một hồi, mới đáp: “Sư phụ bất cẩn trúng quỷ kế của họ. rơi xuống cạm bẫy”.

Nét mặt của Độc Cô Phụng liền thay đổi, giậm chân bảo: “Vậy huynh còn đứng chờ ra đó làm gì?”.

Công Tôn Hoàng lại chờ người, chưa trả lời thì song đao của Độc Cô Phụng đã tiến đến cạm bẫy.

Yến Xung Thiên hô: “Cẩn thận!” rồi chặn trước mặt Độc Cô Phụng, Vân Phi Dương đồng thời cũng chạy đến.

Truyền Ngọc Thư, Thiên Đế, Phong, Vũ cùng nhau lùi về trước tường.

Độc Cô Phụng lộ đầu nhìn, quả đúng Vô Địch đang ở dưới đó, song đao liền chém trên thanh sắt, vết chém bắn tia lửa bay tung toé nhưng chỉ thấy hai vết trắng.

Nàng vừa định ra lệnh cho Truyền Ngọc Thư và Thiên Đế dời ra, Vân Phi Dương đã nói: “Để huynh đi!”.

Vừa dứt lời, hai tay đặt trên thanh sắt, một tiếng hô to, hai tay ra sức bẻ cong thanh sắt.

Bốn người Thiên Đế trông thấy, trong lòng hoảng hốt.

Vô Địch từ dưới leo lên, xoay người trên không đáp xuống cạnh Độc Cô Phụng. Toàn thân của ông dính đầy máu, máu tươi vẫn từ vết thương chảy ra, ánh mắt của ông đặt trên khuôn mặt của Vân Phi Dương, không nói một lời.

Yến Xung Thiên hất tay áo, bảo: “Tránh ra, để chúng tôi thanh toán Tiêu Diêu Cốc rồi tính toán với người sau”.

Trong khoảnh khắc đó Vô Địch chợt cảm thấy một luồng cuồng phong ập đến, một lực đạo khó mà miêu tả ulla qua, ông liền lùi một bước.

Độc Cô Phụng cũng lùi về sau, liền hỏi: “Cha, cha sao rồi?”.

Vô Địch âm đạm cười đáp: “Chưa chết được”.

Công Tôn Hoàng cũng chạy qua, nói: “Sư phụ, đệ tử...”.

Vô Địch cười đáp: “Kỹ bất bằng nhân, con không cần tự trách”.

“Nhưng...”. Lời nói sau của Công Tôn Hoàng chưa thốt ra đã bị Vô Địch ngắt lời: “Còn nói cái gì?”.

Công Tôn Hoàng liền xé ra một mảnh vải băng bó vết thương cho Vô Địch nhưng Vô Địch lại nói: “Đừng chọc giận ta”.

Công Tôn Hoàng liền lui xuống. Độc Cô Phụng trông thấy thái độ ác liệt của Vô Địch cũng không dám nói thêm gì.

Ánh mắt của Yến Xung Thiên đặt trên khuôn mặt của Thiên Đế, một hồi mới nói: “Món nợ cũ của chúng ta, hôm nay bất luận thế nào cũng phải tính cho rõ.”.

Thiên Đế cười hi hí đáp: “Họ Yên đúng là phúc lớn mạng lớn, đáng lý ra nên sớm chặt tay chân của người xương”.

Yến Xung Thiên cười đáp: “Nên ta phải đa tạ người trước, nếu không phải do người hành hạ ta tại Tiêu Diêu Cốc thì ta hôm nay vẫn không luyện thành Thiên Tâm Công”.

“Thiên Tâm Công?” trong lòng Vô Địch rung động.

Truyện Ngọc Thư và Thiên Đế nhìn nhau, tuy không nói gì nhưng thần thái đã rõ ràng bất ổn.

Còn Phong và Vũ không cảm thấy phản ứng mạnh mẽ gì. Đối với Thiên Tâm Công họ cũng không biết gì nhiều.

“Họ Yên đã luyện thành Thiên Tâm Công cũng không cần khẩu khí to tát đối với chúng tôi”. Thiên Đế đột nhiên lạnh lùng cười.

“Ông nói gì cũng được, họ Truyền kia hôm nay là ngày chết của người”. Yến Xung Thiên hít thật sâu, tiến lên trước hai bước.

Thiên Đế cũng tiến lên một bước, tách hai tay ra, Phong Vũ đều tiến lên. Vân Phi Dương đứng bên kia hô: “Chẳng lẽ Tiêu Diêu Cốc chỉ biết ý đông hiệp ít thôi sao?”.

Yến Xung Thiên ngắt lời: “Phi Dương, để mặc họ, đừng để lãng phí thời gian”.

Vân Phi Dương đáp: “Vây sư bá đối phó với lão tặc kia, những kẻ còn lại giao cho con!”

Yến Xung Thiên mỉm cười tiến lên, quay sang Thiên Đế: “Họ Truyền kia, còn di ngông nào cần căn dặn thì bây giờ cứ nói”.

“Nhảm!” Thiên Đế quát nhẹ, thân người lão bay ra ngoài, đánh mạnh ba chưởng từ trên không tiến hướng về Yến Xung Thiên.

Song chưởng của Yến Xung Thiên hồi hoàn, ung dung tiếp nhận lấy ba chưởng của Yến Xung Thiên, tiếp đến đánh hồi một chưởng, Thiên Đế cũng ung dung tiếp lấy.

Mới bắt đầu nên họ cũng không dùng nội công sơ tài, chỉ biến hóa khôn lường trên các chiêu thức.

Nói về vai vế thì họ đều là những bậc cao trong hai phái, đối với võ công của hai phái rành hơn bất cứ ai.

Võ công hai phái có rất nhiều điểm tương đồng: Phong Phiếu và Thang Vân Tông, vũ châm và nhất nữ ám khí, lợi đao và bích lạc chưởng, điện kiếm và lưỡng nghị kiếm; sự biến chuyển của các chiêu thức trên cơ bản đều rất gần nhau. Trong thời gian bị giam trong hàn đàm, Thiên Đế đã thuần thục nắm bắt rõ ràng lục tuyệt và vận dụng nhuần nhuyễn trong võ công của Tiêu Diêu Cốc.

Nhưng đáng tiếc cái mà lão nắm bắt chưa phải là tinh vi của lục tuyệt nên khi so sánh võ công của Tiêu Diêu Cốc và phái Võ Đang vẫn phần nào thua kém nhưng vẫn không thể nào phân thắng bại trong chốc lát.

Hai người ra tay càng lúc càng nhanh, tuy dùng bàn tay nhưng chiêu thức của đao kiếm cũng có thể triển khai ra.

Trận chiến này Độc Cô Vô Địch cũng chỉ có thể đứng quan sát.

Lúc này Truyền Ngọc Thư cũng ra tay cùng Vân Phi Dương, hấn rất lễ phép thỉnh giáo Vân Phi Dương, nhưng hấn vừa ra tay thì Phong, Vũ cùng lúc tấn công từ hai bên trái phải hướng về Vân Phi Dương.

Phong dùng song tụ phong lại thân hình của Vân Phi Dương, Vũ châm bắt mắt, biến hoá thương của Truyền Ngọc Thư nắm bắt cơ hội đâm hướng về chỗ hiểm của Vân Phi Dương.

Đây đều hành động theo kế hoạch, trường thương của Truyền Ngọc Thư mới là phát lấy mạng.

Vân Phi Dương đã sớm phòng bị sự ám tính của Phong, Vũ. Phong tụ chưa cuốn đến thì thân người của y đã rút nhanh; với nội công của y cộng thêm sự phản ứng nhạy bén nên phong tụ chẳng làm gì được y.

Vũ châm và trường thương của Truyền Ngọc Thư liền đánh hụt. Vân Phi Dương mau chóng tiến nhanh và quay người lại, bắt chợt dùng chưởng tấn công ba người.

Ba người định lùi nhưng bị khống chế bởi một sức mạnh vô hình, thân người không thể triển khai, không thể không tiếp nhận ba chưởng của Vân Phi Dương.

Vì cự ly quá gần, Vũ e rằng đã thương người mình, châm trong tay nhưng không phát ra. Bà vốn thông thạo ám khí còn nội lực thì không tốt, cố tiếp lấy ba chưởng của Vân Phi Dương và lui liền ba bước.

Phong cũng lùi ba bước, chỉ có Truyền Ngọc Thư vẫn đứng tại nguyên vị, nỗi kinh hãi trong lòng y không phải người canh bên có thể cảm nhận được.

Rốt cuộc nội công của Thiên Tâm Công như thế nào, y thật sự không hiểu rõ, khẩu quyết của chưởng môn chính là cái quan trọng trong Thiên Tâm Công, dù không từ bỏ ý định nhưng sau khi chứng kiến Yến Xung Thiên sau khi luyện Thiên Tâm Công, nỗi khổ lúc có võ công lúc không võ công thì y làm sao dám tiếp tục luyện.

Thậm chí động tác ngồi thiền cơ bản y cũng luyện chút đỉnh, lo ngại nhất thời bất cẩn sẽ trở thành như Yến Xung Thiên.

Vân Phi Dương có luyện Thiên Tâm Công hay không thì y không rõ, tiếp một chưởng rồi thì y có thể hoàn toàn khẳng định võ công của Vân Phi Dương đã vượt bậc hơn lần đột nhập vào Võ Đang lần trước.

Vả lại Vân Phi Dương không dùng toàn lực. Đây ngoài lý do Vân Phi Dương đã luyện thành Thiên Tâm Công thì y không còn cách nào lý giải khác.

Kỳ thực, Yến Xung Thiên là do Vân Phi Dương giải cứu từ Tiêu Diêu Cốc. Người này tuy cố chấp nhưng mắt nhìn Võ Đang sắp diệt vong, Vân Phi Dương lại là người thích hợp luyện võ nên không có lý do nào không truyền thụ lại.

Tất nhiên y không hề biết Vân Phi Dương luyện thành Thiên Tâm Công không phải do Yến Xung Thiên truyền thụ và nhiều điều uẩn khúc bên trong.

Dù kinh hãi thế nào nhưng y không hề thể hiện trên khuôn mặt, mà còn cười nói: “Chúc mừng Vân huynh, cũng luyện thành Thiên Tâm Thần Công”.

Vân Phi Dương ngạc nhiên, đáp: “Đối với người mà nói đây không phải là chuyện đáng để vui mừng”.

“Tuy không phải, nhưng trông thấy lão bạn hữu được thành tựu như hôm nay cũng cảm thấy rất an ủi”. Truyền Ngọc Thư nói rất chân thành.

Vân Phi Dương đột nhiên nói: “E rằng đây không phải lời nói tận đáy lòng của người”.

Truyền Ngọc Thư chuyển đề tài: “Tuy tiểu đệ không học thành Thiên Tâm Công, nhưng trong Thiên Tâm tuyệt cũng học được Đà Hạc thập tam thất, theo lời tổ sư gia thì cũng có vài điểm tương đồng với Thiên Tâm Công”.

Vân Phi Dương âm thầm đáp: “Vậy sao?”.

“Còn việc có đúng hay không thì phải mời Vân huynh giám chứng”.

“Một đối một?” Vân Phi Dương lạnh lùng đáp.

Ánh mắt của Truyền Ngọc Thư xoay chuyển, đáp: “Phong, Vũ thích làm gì thì mặc họ, việc này ta không thể quản”.

“Truyền huynh là người thế nào chẳng lẽ tiểu đệ đến lúc này vẫn không rõ ư?” Vân Phi Dương lạnh lùng cười đáp.

Truyền Ngọc Thư sửng sốt trong lòng, bề ngoài vẫn tỏ vẻ không có gì, hai tay vẫn cần lấy biến hoá thương, đột nhiên hô to, đâm thẳng một phát.

Bước chân của Vân Phi Dương đạp lùi, hai chưởng đột nhiên chưởng mạnh, hai tay kẹp lấy mũi thương.

Mũi thương lập tức gãy, cán thương trở thành song tiết côn, quán ngang lưng mà tấn công sang Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương dùng chưởng tiếp côn, tiếp đó Truyền Ngọc Thư từ một đầu kia của côn rút ra một thanh kiếm sắc, đâm thẳng vào ngực. Vân Phi Dương lộn người né tránh.

Thanh kiếm của Truyền Ngọc Thư đột nhiên rời tay, tiếp đến thân người như phong xa xoay chuyển, từ một thanh côn khác rút ra một thanh đao, chém từ trên đầu xuống, ám khí trong côn đồng thời cũng bay ra.

Hai chưởng của Vân Phi Dương lại tiếp lấy phát kiếm, sau đó dùng cán kiếm đánh lùi thanh đao đang tấn công đến, hất mạnh một cái, đánh rơi toàn bộ ám khí đang bay đến, ra tay nhanh nhẹn, khéo léo dù Thanh Tùng có tái sinh cũng tự cảm thấy hổ thẹn.

Tiếp đến Phong tụ hết đến, Vân Phi Dương dùng kiếm tiếp lấy phong tụ, trong chốc lát song y tụ liền nát thành trăm mảnh bay giữa không trung.

Vân Phi Dương hoàn toàn nhìn rõ sự biến hóa của phong tụ, một kiếm đâm ra không những ngắt đứt thế kiếm mà còn khiến song tụ nát thành trăm mảnh.

Phong cảm thấy hai tay lạnh đi, tay áo dài trên hai tay đều biến mất, kinh hãi, toàn thân ngã về sau.

Cũng trong lúc đó thanh kiếm của Vân Phi Dương ném hướng về Phong.

o0o

Vô Địch càng nhìn càng kinh hoảng, võ công của Yến Xung Thiên và Vân Phi Dương hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông.

Công Tôn Hoàng cũng biết được không ổn, nhìn sang Vô Địch, bảo: “Sư phụ, chúng ta nhân cơ hội này rời khỏi nhé!”

Vô Địch chau mày, không trả lời. Lúc này Yến Xung Thiên quay đầu lại nói: “Không ai được rời khỏi!” Công Tôn Hoàng nín giọng lại nhưng cũng bị lão phát hiện.

Độc Cô Phụng bảo: “Cha ta đang bị thương”.

Yến Xung Thiên lãnh nhiên ngắt lời: “Chỉ là vết thương ngoài da, ta cho hai canh giờ để điều tiết vận khí”.

Độc Cô Phụng định nói thì Vô Địch đã ngồi xuống. Lúc này Thiên Đế đột nhiên nói: “Vô Địch, chúng ta liên thủ ra sao?”.

“Ờ?” Ánh mắt Vô Địch chuyển sang.

Thiên Đế đáp: “Đơn đả độc đấu chúng ta nhất định không phải là đối thủ của họ Yên, liên thủ còn có hy vọng”.

Yến Xung Thiên vừa đánh vừa nói chuyện, xem ra không hề bị ảnh hưởng. Thiên Đế vừa mở miệng thì đã bị Yến Xung Thiên ép lùi nhiều bước, từ đây có thể phân rõ cao thấp.

Vô Địch trông thấy, cười đáp: “Cho dù chúng ta liên thủ đánh bại Yến Xung Thiên thì sao?”.

Thiên Đế đáp: “Vô lâm thiên hạ, chúng ta mỗi người một nửa”.

Vô Địch nói: “Chúng ta đều biết tuyệt đối không thể để cho một minh chủ còn lại tồn tại”.

Thiên Đế lạnh lùng đáp: “Vấn đề là nếu chúng ta không liên thủ thì chỉ còn con đường chết”.

Vô Địch ngẩng đầu đáp: “Đại trượng phu chết có gì đáng sợ”.

“Được, Vô Địch, người giỏi lắm”. Thiên Đế xuất liền vài chiêu để tiếp thế tấn công của Yến Xung Thiên.

Vô Địch lắc đầu nói: “Họ Truyền kia, người có biết tại sao Tiêu Điều Cốc đến đời của người thì trở nên vô dụng như vậy không?”.

“Tại sao?” Thiên Đế hỏi.

Vô Địch cười ha hả đáp: “Vì việc làm của người, hoàn toàn không có khí thế của nhất phái trung sư”.

Thiên Đế bực bội, cũng trong lúc này lão nghe một tiếng kêu thảm thiết.

Là tiếng của Phong.

Thiên Đế nhìn qua thì trông thấy thân thể của Phong bị đâm dính vào tường chẳng khác gì nhện.

Khinh công của Phong giỏi hơn bất kỳ ai nhưng so với Phi Vân Tòng của Võ Đang vẫn thua kém một bậc. Vân Phi Dương phối hợp với Phi Vân Tòng nên Phong khó mà tránh được cái chết.

Phát kiếm của Vân Phi Dương vừa chấn xuất, thân người nhanh chóng bật lên, vũ châm bắn xuống chân y.

Y lộn người trên không, song chưởng phát mạnh, vũ châm bay đến bị một sức mạnh vô hình chặn bay bốn phương. Vân Phi Dương từ vũ châm xuyên qua, tiến đến hướng của Vũ.

Wũ thốt lên, song chưởng liền đưa ra trước. Bốn chưởng giao nhau ba chưởng, thân người của Vũ thấp đi, hai chân rơi xuống bùn đất.

Hai tay của Vân Phi Dương tiếp tục đánh mạnh xuống đầu của Vũ, thất khiếu chảy máu, kinh mạch đứt đoạn, lập tức tử vong.

Thân người của Vân Phi Dương đáp nghiêng xuống, quay vòng rồi thấp xuống, vừa né kịp miệng hạc từ tay phải đang tấn công đến của Truyền Ngọc Thư.

Thân hình đà hành của Truyền Ngọc Thư, năm ngón tay trái hợp lại, tiếp đến nhắm vào huyệt của Vân Phi Dương.

Thân người của hắn biến hóa rất nhanh, lúc thì hạc lúc thì đà, bất luận tay chân đều tấn công phải chỗ hiểm.

Vân Phi Dương tiếp chiêu hoàn chiêu, lập tức đảo nghiêng ra ngoài không dám va chạm mạnh cùng Truyền Ngọc Thư.

Truyền Ngọc Thư cho rằng Vân Phi Dương bị kỹ Đà Hạc thập tam thất nên mỗi bước đều ép chèn, thập tam thất lần lượt được triển khai.

Hai mắt của Vân Phi Dương mở to, quan sát kỹ từng chiêu của Truyền Ngọc Thư, y không dám trực tiếp đối đầu với Truyền Ngọc Thư mục đích là khiến hắn hoàn toàn triển khai đà hạc thập tam thất.

Y tránh né rất khéo, mỗi lần đều suýt bị thương dưới tay của Truyền Ngọc Thư. Điều này càng khiến Truyền Ngọc Thư tin tưởng hơn, động tác càng lúc càng nhanh, mỗi chiêu xuất ra đều biến hóa vô lường.

Cuối cùng thập tam thất đã hoàn toàn được triển khai. Thân người của Ngọc thư lại biến chuyển, bắt đầu lại từ chiêu đầu tiên. Lần này Vân Phi Dương tránh né rất ung dung.

Thiên Đế vô tình trông thấy, trong lòng hốt hoảng, vừa định kêu Ngọc Thư cẩn thận thì Vân Phi Dương đã triển khai đà hạc thập tam thất. Tuy không thuận thực bằng Truyền Ngọc Thư nhưng uy lực tuyệt đối hơn hẳn Truyền Ngọc Thư.

Truyền Ngọc Thư đã bị mắc lừa, lạnh lùng bảo: “Không ngờ Truyền huynh trở nên thông minh như vậy”.

“Đây đều do đại ca chỉ đạo”. Vân Phi Dương vừa nói vừa tấn công sang Truyền Ngọc Thư, sử dụng Đà hạc thập tam thất vừa mới học được.

Lần đầu tiên sử dụng không được nhuần nhuyễn nhưng mỗi động tác đều dùng rất đúng nơi, đến lần thứ hai đã hoàn toàn phát huy uy lực của đà hạc thập tam thất.

Truyền Ngọc Thư càng lúc càng hoảng, tất cả động tác đều bị Vân Phi Dương phong tỏa, càng lúc càng khó triển khai.

Lần thứ hai, hai tay của Vân Phi Dương đột nhiên thu lại, biến chuyển liên tục mấy tư thế.

Truyền Ngọc Thư nhận ra đó là tư thế ngấm vận nội công, biết được Vân Phi Dương sử dụng Thiên Tâm Công, liền nhu người tiến lên, định ngắt đoạn động tác của

Vân Phi Dương nhưng hắn vừa cử động đã phát hiện xung quanh Vân Phi Dương gần như có một mạng vô hình, khiến y tấn công không được.

Lưới mạng kia lập tức quấn lấy y.

Truyền Ngọc Thư mau chóng rút người lên. Y động, Vân Phi Dương cũng động, như hình với bóng, bám chặt theo sau.

Truyền Ngọc Thư biến chuyển nhiều lần, cũng không cách nào thoát khỏi Vân Phi Dương. Cảm giác kỳ lạ của Truyền Ngọc Thư ngay cả Thiên Đế cũng cảm nhận được.

Ánh mắt lão chuyển động, cuối cùng đã đưa ra một quyết định, hô to một tiếng, dùng toàn bộ nội công, thân người tiến thẳng về hướng của Truyền Ngọc Thư.

Yến Xung Thiên lạnh lùng mỉm cười, đuổi theo sau Thiên Đế. Thiên Đế hô to, dung bàn tay tách Vân Phi Dương ra khỏi Truyền Ngọc Thư.

Tiếng rách áo của Truyền Ngọc Thư và Vân Phi Dương liền vang lên.

Tiếng áo rách được vang lên từ trên người họ, nhưng y phục của họ không bị tổn hại gì.

Truyền Ngọc Thư cảm thấy nhẹ nhõm cả người, vừa định nói gì thì Thiên Đế thốt lên: “Chạy mau!”.

Truyền Ngọc Thư ngạc nhiên, Thiên Đế liền đá y văng xa.

Lúc đó, Truyền Ngọc Thư đã hiểu ra dụng ý của Thiên Đế, gọi: “Gia gia!”.

“Chạy mau!” Thiên Đế quát lên, tay phải níu chặt lấy hai tay của Vân Phi Dương, tay trái tiếp một phát chưởng đang tấn công đến của Yến Xung Thiên.

“Ầm! “ Một tiếng động, cả tòa tụ y dường dường như lung động.

Lúc này Truyền Ngọc Thư phá nát cánh cửa sổ và chạy thoát ra ngoài. Khuôn mặt y ửng đỏ, điên cuồng bỏ chạy.

Sau đó y nghe được tiếng kêu thảm thiết động trời của Thiên Đế, trái tim y gần như tan nát.

Y nghiêng chặt răng, máu từ mép miệng chảy xuống. Dù y có phần nộ thế nào, y cũng không dám quay về, chỉ biết tiến về phía trước.

Y lướt qua từng miếng gạch, phóng nhanh đến nỗi không thể nào nhanh được nữa.

o0o

Thiên Đế đơn đả độc đấu, tuyệt đối không phải là đối thủ của một trong hai người Yến Xung Thiên, Vân Phi Dương, thì còn nói gì đến sự tấn công đồng loạt của hai Thiên Tâm Công.

Nhưng lão vẫn cố cầm cự, cũng chỉ có thể làm thế thì một trong hai ông cháu mới có thể tồn tại.

Tuổi tác lão đã lớn, bị dày đọa hai mươi mấy năm tại hàn đàm, tổn thương nguyên khí, về mặt võ công thì không còn đột phá nào nữa, chỉ có Truyền Ngọc Thư mới có thể tiến thêm một bước.

Nên lão quyết định hy sinh bản thân để bảo vệ cho Truyền Ngọc Thư rời khỏi.

Tiếp liền hai luồng nội công cường mạnh, lục phủ ngũ tạng của lão trong phút chốc đảo ngược, gần như nứt ra từng mảnh.

Nỗi đau đó tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng, lão đồng thời cũng phát ra tiếng gào thét.

Sau đó toàn thân lão ưỡng cong, dần dần biến dạng, tiếng xương cạch cạch nứt nẻ. Vân Phi Dương trông thấy liền thu hồi nội công. Y không hề quên lời hứa với Truyền Hương Quân, nhưng y đã chậm một bước.

Máu tươi từ thất khiếu của Thiên Đế đã chảy xuống. Toàn thân lão không ngừng cử động, y phục không ngừng xào xạc vang lên, chết ngay tại chỗ.

Y phục của mọi người đều bay phát phới, đồng thời có cảm giác ngột thở. Mọi người đều mở to đôi mắt đứng nhìn. Yến Xung Thiên và Vân Phi Dương cũng kinh ngạc đứng đó.

Họ không ngờ rằng hai người liên thủ lại có uy lực kinh người đến thế.

Yến Xung Thiên là người đầu tiên hồi phục và đuổi chạy theo hướng của Truyền Ngọc Thư.

Vân Phi Dương nhìn sang Độc Cô Phụng, thở một hơi. Độc Cô Phụng cúi đầu xuống không nói một lời.

Hai mắt của Vô Địch trừng to rồi quy xuống, không có biểu hiện gì. Công Tôn Hoàng căng thẳng mà nhìn sang Vân Phi Dương.

oOo

Tuy khinh công của Truyền Ngọc Thư vẫn còn cách xa Phong nhưng vẫn có thể xem là thượng đẳng, toàn lực triển khai, bay nhanh như tiễn, mau chóng lướt qua bức tường thành cao trong Vô Địch Môn và chạy về đường núi hoang.

Thiên Đế có thể cầm chân Vân Phi Dương bọn họ bao lâu y không dám khẳng định, nhưng biết được đó là một khoảng thời gian rất ngắn. Quả nhiên vừa rời khỏi tổng đàn Vô Địch Môn không xa thì đã nghe tiếng người đuổi theo sau.

Đó chính là tiếng gọi của Yến Xung Thiên. Truyền Ngọc Thư vừa nghe toàn thân hoảng hốt, mau chóng lén vào một khu rừng hoang.

Khu rừng hoang kia lá rụng khắp nơi, không thích hợp để ẩn nấp. Truyền Ngọc Thư tâm trí rối loạn không biết phải làm sao mà cứ tiếp tục tiến lên trước.

Lối ra của khu rừng có mấy ngôi nhà dân thường, y vừa lén nhanh vào một ngôi nhà thì Yến Xung Thiên đã xuất hiện gần một ngọn cây, khiến y rơi nhanh, thanh thế kinh người.

Trong nhà có một đôi vợ chồng trung niên đang dùng cơm trưa, vừa trông thấy có người đột nhiên đột nhập vào, thì họ hoảng hốt kêu lên.

Bà lão vốn đứng trước chiếc nôi. Trong nôi có một cháu bé, với khuôn mặt tròn trịa dễ thương đang mỉm cười.

Truyền ngọc Thư lập tức chạy nhanh sang hướng bà lão.

“Người,,, người muốn làm....” lời bà lão chưa nói xong thì Truyền Ngọc Thư đã đẩy lão ra, bồng lấy đứa bé, bảo: “Lát nữa nếu có một lão đạo sĩ gõ cửa hỏi các người có trông thấy ai đi ngang qua thì các người phải giả vờ như không biết gì, nếu không ta sẽ giết đứa bé”.

Bà lão liền bảo: “Đứa bé còn nhỏ, đừng nên làm vậy”.

Ông lão cũng bảo: “Đúng thế, công tử, người bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi sẽ làm theo, đừng gây khó dễ cho con nhỏ”.

Truyền Ngọc Thư lạnh lùng cười, không nói thêm gì, nghiêng người lén vào phòng cạnh bên.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, đôi vợ chồng già hoảng hốt nhìn nhau. Ông lão đánh nhẹ vào tay bà lão, mạo gan đi một chuyến.

Cửa vừa mở ra, người xuất hiện quả đúng là Yến Xung Thiên. Ông lão ngạc nhiên nói: “Vị tiên trưởng này...”.

Yến Xung Thiên nhìn vào nhà, hỏi: “Làm phiền hai vị, cho hỏi có thấy một người trẻ tuổi đi ngang đây không?”.

o0o

Đứa bé kia chợt tỉnh dậy, trông thấy đang nằm trong vòng tay của người lạ mặt nên mép miệng định khóc.

Truyền Ngọc Thư trông thấy liền mau chóng bịt chặt miệng đứa trẻ. Bàn tay của y to rộng, che khuất cả miệng và mũi của đứa trẻ. Nhưng trong lúc căng thẳng y không phát hiện có gì bất ổn.

Đứa trẻ cự quậy không được, khuôn mặt nhỏ dần dần biến sắc.

Truyền Ngọc Thư vẫn không phát giác.

o0o

Ông lão trả lời: “Không thấy!”.

Tuy võ công của Yến Xung Thiên cao cường nhưng kinh nghiệm trên giang hồ vẫn chưa đủ, không hề phát hiện thần sắc của đôi phu phụ có gì khác thường mà nghĩ rằng bản thân đột nhiên đi vào khiến họ hốt hoảng nên cảm thấy có lỗi rồi nói: “Xin lỗi”.

Vừa dứt lời liền lui ra ngoài. Ông lão không đóng cửa lại là sững sờ đứng tại đó.

Yến Xung Thiên lui ra, quan sát xung quanh, thân người vươn lên phóng đến nóc nhà của một hộ dân.

Ông lão trông thấy, hoang mang đóng cửa lại.

Yến Xung Thiên từ trên quan sát xung quanh, nhất thời không biết nên đuổi theo hướng nào.

Lão đứng một hồi, cuối cùng quát mắng: “Truyền Ngọc Thư, người thoát được hôm nay không thoát được cả đời”.

Sau đó lão quay về con đường đi đến.

Giọng của lão không cao nhưng Truyền Ngọc Thư nghe rõ từng chữ, từng giọt mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống.

Y vẫn không cử động, khi lắng nghe được tiếng y phục mới thở phào nhẹ nhõm.

“Yến Xung Thiên, món nợ này sẽ có ngày ta tính rõ với ngươi!”.

Trong lòng y thầm mắng, đột nhiên phát hiện đứa trẻ có gì bất ổn, cúi đầu nhìn đứa trẻ đã không còn hơi thở nữa.

“Chết rồi?” y kinh ngạc, lỏng tay, tiến thẳng một bước.

Đôi phu phụ kia đi vào, trông thấy biểu hiện của Truyền Ngọc Thư biết được đã xảy ra chuyện. Bà lão liền hỏi: “Đứa bé sao rồi?”.

Truyền Ngọc Thư đặt đứa bé vào tay bà lão, trong lòng có một cảm giác khó mà miêu tả.

Mấy năm nay y giết không ít người nhưng chưa bao giờ giết trẻ con.

Bà lão bế lấy đứa bé, quay người khóc than: “Người đã giết đứa trẻ”.

Truyền Ngọc Thư trầm mặt lại, bảo: “Đứng lên tiếng, nếu không ta giết cả hai người”.

Bà lão dờ người, vừa định lên tiếng thì ông lão đã ngăn lại, ra hiệu đừng lên tiếng.

Truyền Ngọc Thư bước sang cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, không còn thấy hình bóng của Yến Xung Thiên rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Bà lão bật khóc kêu lên: “Luân cô nương, cô ở trên trời có linh thiêng thì đừng nên trách chúng tôi, bây giờ con nhỏ đã theo cô đi rồi”.

Truyền Ngọc Thư vừa nghe họ Luân thì trong lòng không thoải mái, hỏi: “Đây không phải là con của hai người ư?”.

Bà lão rơi lệ, lắc đầu: “Đứa trẻ này thật khổ mạng, người mẹ vừa sinh nó ra đã qua đời, nhờ chúng tôi nuôi dạy, nào ngờ, nào ngờ...”.

Hai tiếng nào ngờ, lời bà lão không thành câu, ông lão sờ vào đầu bà lão và thở dài.

Truyền Ngọc Thư gặng hỏi: “Vị Luân cô nương kia tên là gì?”.

Ông lão ấp úng đáp: “Luân Uyển Nhi!”.

Truyền Ngọc Thư toàn thân run rẩy, hoảng hốt: “Cái gì, mẹ của đứa trẻ tên Luân Uyển Nhi?”.

Ông lão gật đầu: “Đó là chuyện của nhiều năm trước: Luân cô nương ngất xỉu tại trước cửa nhà chúng tôi, được chúng tôi cứu không bao lâu thì sinh đứa trẻ ra. Luân Cô Nương vốn yếu đuối lại trải qua nhiều cực nhọc trên đường đi nên sau khi sinh không bao lâu đã lìa đời...”.

“Cô ta có thật tên là Luân Uyển Nhi không?” Truyền Ngọc Thư vẫn giữ một tia hy vọng.

Bà lão khóc mà đáp: “Cô ấy còn nói cha của đứa trẻ họ Truyền, dặn chúng tôi sau này có cơ hội thì dẫn đứa trẻ lên núi Võ Đang đưa cho cha nó là Truyền Ngọc Thư”.

Sắc mặt của Ngọc Thư liền chuyển biến.

Bà lão tiếp lời: “Y là đời thứ ba của Truyền gia, nào ngờ đứa trẻ này lại...lại đi rồi”.

Nước mắt của Truyền Ngọc Thư chảy xuống, đột nhiên đoạt lấy đứa trẻ trên tay bà lão, nhanh chóng phóng chạy ra ngoài.

Ông bà lão kinh ngạc, tất nhiên họ không hề biết người giết chết đứa trẻ chính là cha của đứa trẻ.

o0o

Gió thổi mạnh, Truyền Ngọc Thư ôm lấy thi thể con trai mình điên cuồng bỏ chạy trong rừng, ngã xuống lại đứng lên, đứng dậy rồi ngã xuống.

Cuối cùng y đã ngã xuống, nước mắt và đất cát hòa thành một thể.

Rồi y cúi đầu xuống đất.

o0o

Vết máu trong đại đường vẫn chưa khô, Vô Địch vẫn đang liệu thương. Tâm trạng của Công Tôn Hoàng vô cùng căng thẳng, cứ chằm chằm nhìn Vân Phi Dương.

Ánh mắt của Vân Phi Dương lại không rời khỏi khuôn mặt của Độc Cô Phụng. Còn Độc Cô Phụng lại không dám nhìn thẳng vào Vân Phi Dương, chỉ đôi lúc nhìn y.

Tiếng gió thổi mạnh, Yến Xung Thiên từ cửa sổ xuyên vào, nhìn Vân Phi Dương rồi lắc đầu.

Vân Phi Dương thở nhẹ, nói: “Tuy lão quái vật không ra gì, đến lúc sinh tử thì dám hy sinh sinh mạng mình để cứu lấy cháu ruột của mình. Còn Truyền Ngọc Thư lại mặc sự sống chết của lão”.

Yến Xung Thiên lạnh lùng nói: “Tên tiểu tử này sẽ có một ngày lọt vào tay ta, lúc đó ta sẽ cho nó muốn sống cũng không xong mà chết cũng không được”.

Vân Phi Dương lẩm bẩm: “ Sinh tử có số”.

Yến Xung Thiên trầm giọng nói: “Người này đúng là chuyện xấu gì cũng có thể làm được, để lại trên nhân gian dù sao cũng là một tai hoạ”.

Vân Phi Dương gật đầu.

Yến Xung Thiên quay sang nhìn Vô Địch. Vô Địch mở mắt ra, thở phào.

“Người không cần căng thẳng”. Yến Xung Thiên lạnh lùng nói: “Ta hứa là cho người hai canh giờ thì trước lúc đó ta tuyệt đối không ra tay”.

Vô Địch gượng cười: “Người thừa biết vết thương của ta không nặng mà cũng không nhẹ, trong vòng hai canh giờ sẽ không thể nào hoàn toàn hồi phục. Xem ra người cứ giết ta cho xong”.

Yến Xung Thiên bực bội, đáp: “Được, vậy thì ta sẽ giết người”. Bước ra một bước, tay phải đưa lên.

Độc Cô Phụng liền đỡ trước mặt, cầu xin: “Lão tiên bối, thời gian chưa tới, cha của con lại bị thương nặng...”.

Vô Địch liền ngắt lời: “Phụng nhi, cứ để họ ra tay, để đời sau của Vô lâm biết được, danh môn chính phái như Vô Đang cũng chỉ biết thừa lúc người khác mất thế mà ra tay”.

Yến Xung Thiên nổi giận nói: “Đối với tên tà ma ngoại đạo như người không cần dung đến quy tắc võ lâm”. Đang nói thì một chưởng đánh ra.

Độc Cô Phụng liền cầu khẩn: “Lão tiên bối, con xin người hãy tha cho cha của con”.

Yến Xung Thiên nhìn Độc Cô Phụng lắc đầu: “Độc Cô Vô Địch, người làm điều ác vô số nhưng lại có một người con gái tốt bụng”.

Vô Địch cảm xúc vô cùng, mặt nghiêng qua một bên.

Yến Xung Thiên tiếp lời: “Với tội ác kiếp này của người dù có chết mười lần cũng không đủ để chuộc tội. Con gái của người còn cầu xin cho người, người làm vậy có đúng với nó hay không?”.

Vô Địch không nói một lời.

Đôi mắt của Độc Cô Phụng tràn đầy nước mắt: “Lão tiên bối...”.

Yến Xung Thiên lấy làm khó xử, vẫy tay bảo: “Con hãy tránh ra, để ta trừ hại thay vô lâm”.

Độc Cô Phụng vẫn đứng đờ trước mặt của Vô Địch nói: “Nếu tiên bối muốn giết cha con thì hãy giết con trước”.

Yến Xung Thiên lắc đầu: “Ta không muốn giết con, con mau tránh ra”.

Độc Cô Phụng đáp: “Trừ khi tiên bối không giết cha con”. Quay sang nhìn Vân Phi Dương, nói: “Tiểu Dương, năm xưa cha muội đánh huynh bị thương, cũng không hạ độc thủ, huynh hãy niệm tình mà xin sư bá của huynh tha mạng cho cha muội đi”.

Vân Phi Dương khó xử nhìn Yến Xung Thiên, rồi nhìn Độc Cô Phụng. Độc Cô Phụng khẩn cầu: “Muội xin huynh”.

Vân Phi Dương định nói nhưng rồi lại thôi. Lúc này Yến Xung Thiên hỏi: “Tiểu Phi, ý con thế nào?”.

Vân Phi Dương thở dài: “Vì vô lâm đồng đạo chúng ta nên giết hẳn, nhưng vì Phụng cô nương, con...con thật sự không biết nên thế nào”.

Công Tôn Hoàng cũng quỳ xuống ở bên kia, to tiếng nói với Yến Xung Thiên: “Xin lão tiên bối nương tay, Công Tôn Hoàng nguyện chết thay cho sư phụ”.

“Hảo hán tử”. Yến Xung Thiên khen ngợi, quay sang Vô Địch: “Độc Cô Vô Địch ta thật sự đáng tiếc thay người”.

Vô Địch đột nhiên quát: “Hoàng nhi, Phụng nhi”.

Độc Cô Phụng và Công Tôn Hoàng cùng quay đầu lại. Vô Địch từ từ đứng dậy, nói: “Người mà họ muốn giết là ta không phải là các con!” Sau đó nhìn Yến Xung Thiên mà nói: “Mời ra tay”.

Yến Xung Thiên đưa chưởng ra, nói: “Lão phu cho ngươi toại nguyện”.

Vô Địch vờ ngực, tiếp đến hô: “Phụng nhi tránh ra!”.

Độc Cô Phụng đột nhiên kêu lên: “Cha đã từng nói một ngày Vô Địch Môn còn tồn tại thì người sẽ không rút chân ra khỏi giang hồ. Bây giờ Vô Địch Môn đã không tồn tại nữa, cha của con tất nhiên phải thoái ẩn. Lão tiên bối hiệp nghĩa trung nhân chẳng lẽ ngay cả một người chuẩn bị thoái ẩn giang hồ cũng không buông tha ư?”.

Yến Xung Thiên sững sốt, hỏi Vô Địch: “Môn chủ có thật sự dự định thoái ẩn không?”.

Vô Địch không trả lời.

Độc Cô Phụng vội vàng bảo: “Cha, cha nói đi!”.

Vô Địch vẫn không trả lời. Yến Xung Thiên lạnh lùng cười đáp: “Hắn sẽ không nói đâu vì hắn vốn không có ý nghĩ này”.

Nước mắt của Độc Cô Phụng vừa chảy xuống vừa cầu khẩn: “Cha, cha mau nói đi!”.

Vô Địch hít một sâu vào, rồi nói: “Vô Địch Môn trải qua nạn kiếp này, nguyên khí đại thương, cũng chứng minh rằng không phải là vô địch, cộng thêm chuyện ngày hôm nay, muốn đứng vững trên giang hồ cũng không phải là chuyện dễ. Với năng lực của một mình ta thì còn có tác dụng gì, đúng là chỉ có thoái ẩn là tốt nhất”.

Yến Xung Thiên vừa nghe vừa gật đầu: “Được, nếu như người thật sự muốn làm lại từ đầu, ông trời có đứa hiếu sinh, lão phu sẽ tha chết cho người”.

Độc Cô Phụng liền cúi lạy: “Đa tạ lão tiên bối”.

Yến Xung Thiên ngẩng đầu lên trời thở dài: “Lần này tha cho cha con, có thể là thả hổ về rừng, nhưng hy vọng ta không quyết định sai”.

“Lão tiên bối yên tâm”. Độc Cô Phụng dịu lấy Vô Địch đáp: “Cha con nhất định thoái ẩn giang hồ”.

Yến Xung Thiên vẫy tay, bảo: “Được, các người đi đi”.

Công Tôn Hoàng cũng dịu lấy Vô Địch, họ định quay người đi, thì Vân Phi Dương đột nhiên lên trước gọi: “Phụng cô nương, xin qua đây nói chuyện”.

Độc Cô Phụng nhìn sang Vô Địch, Vô Địch bảo: “Chúng ta chờ con ở ngoài”.

Vân Phi Dương mắt tiễn Vô Địch và Công Tôn Hoàng rời khỏi, nói: “Phụng cô nương, cô định đi đến đâu?”.

“Cha muốn đi đâu thì muội đi đó”.

“Vậy chúng ta...”.

“Tâm ý của huynh muội hiểu rõ”. Độc Cô Phụng vẫn lắc đầu: “Nhưng mối thù giữa Vô Đang và Vô Địch Môn thì hai chúng ta làm sao có thể bên nhau?”.

“Không phải nói đã không còn Vô Địch Môn ư?”.

“Tóm lại chúng ta không thể bên nhau”. Độc Cô Phụng cúi đầu thấp hơn, nói: “Huynh bảo trọng”.

Vừa dứt lời liền quay người rời khỏi. Vân Phi Dương định đuổi theo thì Yến Xung Thiên níu lại: “Tiểu Phi...”.

“Sư bá...”. Vân Phi Dương định nói rồi lại thôi.

Yến Xung Thiên mắt tiễn Độc Cô Phụng rời khỏi đại đường, mới nói: “Đừng nghĩ vớ vẩn nữa, tuy con người của Phụng cô nương rất tốt, dù gì cũng không thích hợp với con, Hương Quân thì khác”.

Vân Phi Dương lắc đầu, Yến Xung Thiên trông bộ dạng của y cũng không nói thêm gì nhiều.

Độc Cô Phụng đã biến mất, Vân Phi Dương dờ dẩn ngóng nhìn, như người mất hồn.

o0o

Đêm khuya trăng thanh, Độc Cô Phụng quanh quẩn ngoại viện cổ sa, không ngừng thở dài.

Tất nhiên là vì chuyện của Vân Phi Dương, trong mấy năm nay chỉ có Vân Phi Dương mới chiếm được trái tim của nàng.

Còn họ lại sinh trưởng trong hai phái khác đó.

Tuy Vô Địch Môn không còn tồn tại nhưng thù hận giữa Võ Đang và Vô Địch Môn có vì thế mà tan biến đi hay không? Độc Cô Phụng không dám khẳng định, cũng không phán đoán được.

Rời khỏi Vô Địch Môn, Vô Địch không hề nói một lời, cũng không trả lời nàng bất cứ câu hỏi gì.

Độc Cô Phụng vẫn biết được nỗi bi ai trong lòng của Vô Địch.

o0o

Ánh trăng không chiếu vào thân thể của Vô Địch, ông vẫn ngồi thiền tại một nơi tĩnh lặng, trầm tư suy nghĩ.

Nét mặt của ông không ngừng biến động, lúc thì bi thương, lúc căm phẫn, nhưng đột nhiên lộ ra nụ cười.

Một nụ cười khiến người khác lo sợ.

Ông mỉm cười đứng dậy, đi ra ngoài đại điện, nụ cười chợt biến mất, đi về hướng của Độc Cô Phụng.

Độc Cô Phụng không hề phát giác, cho đến khi Vô Địch gọi: “Phụng nhi!”.

“Cha...”. Độc Cô Phụng dùng tay áo lau nước mắt, giả vờ không có chuyện gì xảy ra.

“Con đang khóc?”.

“Đâu có, chỉ là cát bị gió thổi bay vào mắt thôi”.

“Lời nói dối này, con tưởng rằng sẽ gạt được cha ư?” Vô Địch lắc đầu.

Độc Cô Phụng cúi đầu xuống.

Vô Địch đột nhiên hỏi: “Vân Phi Dương không thích con ư?”.

Độc Cô Phụng hăm lệ lắc đầu.

“Hay là nó không dám cưới con?”.

Độc Cô Phụng lại lắc đầu.

“Nếu đều không phải, vậy con khóc cái gì?”.

“Mối thù của Phái Võ Đang và Vô Địch Môn.....”.

Vô Địch Môn đã không còn nữa, thì lấy đâu ra thù hận?” Vô Địch cười lên.

Độc Cô Phụng lập tức sững sốt, vui mừng ngẩng đầu nhìn Vô Địch.

Vô Địch mỉm cười tiếp lời: “Ta nghĩ kỹ rồi, con là con gái duy nhất của ta, làm cha mẹ đâu có ai không yêu thương con cái của mình, không lo nghĩ hạnh phúc cho họ? nếu hai con thật lòng thương nhau thì ta sẽ tán thành cho hai con”.

Độc Cô Phụng bán tín bán nghi.

Vô Địch lại nói: “Có thể cả đời ta làm việc xấu vô số, nên muốn làm một việc tốt, vả lại việc tốt này lại có liên quan đến hạnh phúc của con gái mình”.

Độc Cô Phụng vui mừng e thẹn, gọi: “Cha...”.

“Chuyện này cứ để cha lo”. Vô Địch vuốt râu mỉm cười.

Dù nhìn thế nào, ông ấy đúng là suy nghĩ thay cho Độc Cô Phụng, nhưng đâu ai ngờ rằng đã có một kế hoạch báo phục trong nụ cười của ông ấy đang được triển khai ra.

o0o

Gió thổi hương hoa thơm ngát, Vân Phi Dương chạy nhảy trên sườn núi.

Gió thổi tung mái tóc của y, thậm chí khiến đôi mắt y mệt mỏi nhưng y vẫn tiếp tục chạy về trước.

Tâm trạng y kỳ thực quá vui mừng. Sau khi gặp Vô Địch và được sự đồng ý của Yến Xung Thiên, y có cảm giác bản thân là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Từ lúc sinh ra y chưa từng có cảm giác vui mừng đến thế, tiễn đưa Vô Địch xong, y cũng chạy ra ngoài, chạy hướng về sườn núi tổng đàn Vô Địch Môn, tiếp đó lộn nhào trên sườn núi.

Sau đó y hái những tiểu bạch hoa vô danh trong đám cỏ cây, vừa định làm thế nào để mang tặng Độc Cô Phụng thì một người xuất hiện trong đám cây cỏ đó.

Đó chính là Công Tôn Hoàng. Sắc mặt của y không được tốt, nó cũng chẳng khác gì so với tâm trạng của y, trông thấy Vân Phi Dương, y lạnh lùng nói: “Những cảnh hoa này đẹp lắm”.

“Là huynh?” Vân Phi Dương có chút ngạc nhiên, hỏi: “Huynh ẩn nấp ở đây làm gì?”.

Công Tôn Hoàng lạnh lùng đáp: “Ta vốn ở đây”.

“Ờ?” Vân Phi Dương sờ vào sau gáy, nhất thời không biết nói gì.

“Chúc mừng người”. Công Tôn Hoàng đột nhiên nói ra câu này.

Vân Phi Dương sửng sốt, mỉm cười.

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”.

Vân Phi Dương gật đầu.

“Người không hối hận?”.

“Tại sao phải hối hận?” Vân Phi Dương hỏi ngược.

“Tính tình của sư muội ta không tốt”.

“Không sao, gân dây đã có thay đổi”.

“Cũng không sợ người trên giang hồ nói người cưới con gái của một đại ma đầu ư?”.

“Trước giờ ta không hề để ý đến những lời nói sau lưng”.

Công Tôn Hoàng trừng mắt nhìn Vân Phi Dương, nói: “Tốt, Vân Phi Dương, ta phục người”.

Giọng nói càng lúc càng kích động, bảo: “Ta không bằng người, nhưng người phải đối xử tốt với sư muội ta”.

Vân Phi Dương mỉm cười đáp: “Công Tôn huynh hãy yên tâm”.

Công Tôn Hoàng gắt giọng nói: “Nếu có một ngày người có lỗi với sư muội ta thì dù ta có liều cái mạng này cũng phải người hoàn trả một công đao”.

Vừa dứt lời đã quay người rời khỏi.

Vân Phi Dương nhìn theo bóng hình của y biến mất, đứng một hồi rồi mới chạy về đường cũ.

000

Vừa quay về tổng đàn Vô Địch Môn thì Vân Phi Dương lập tức chạy đến phòng của Yến Xung Thiên.

Yến Xung Thiên đang ngồi thiền, trông thấy Vân Phi Dương chạy vào, sắc mặt lại trầm xuống.

“Sư bá!” Vân Phi Dương lại hồi phục sự vui mừng đó.

“Còn chuyện gì nữa?” Yến Xung Thiên không vui mừng mà hỏi.

Vân Phi Dương không hề chú ý đến, nói: “Sư bá, ngoại trừ người ra thì con không còn người thân nào nữa”.

“Con muốn ta thay con chủ trì hôn sự?” Yến Xung Thiên bực bội nói: “Nếu là Hương Quân thì không cần con mở miệng ta cũng sẽ sắp xếp thay con, còn con gái của Độc Cô Vô Địch...”.

Vân Phi Dương kỳ lạ hỏi: “Sư bá chẳng phải cũng rất thích Phụng cô nương ư?”.

“Đó lại là chuyện khác”. Yến Xung Thiên bực bội nói: “Ta thật sự không hiểu, tuy Phụng cô nương tốt bụng nhưng cũng không sánh bằng Hương Quân, sao con lại không thích Hương Quân”.

“Truyện cô nương rất tốt...”.

“Tốt thì được rồi...”.

“Chuyện tình cảm, người khác khó mà hiểu được. Sư bá, người đã từng yêu thích ai chưa?”.

Yến Xung Thiên lạnh lùng đáp: “Ta từ mười tuổi đã bắt đầu toàn tâm toàn ý luyện võ, chẳng biết gì về chuyện tình cảm trai gái”.

“Nên chẳng trách sư bá không hiểu được tâm tình của con. Trước giờ con xem Truyện cô nương như muội muội, còn Phụng cô nương thì...”.

“Rất có duyên phận với con đúng không?” Yến Xung Thiên lạnh lùng mỉm cười.

- o O o -